

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ПРЕСТРЕЛКА В МАГАЗИНА ЗА
ИГРАЧКИ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Срещата се състоя в помещението на клуба за изящни изкуства в Камдин, Ню Джърси. Беше от онзи тип изискани кръчми, които Бакстър обикновено избягваше — с полилеи от „Тифани“, маси от тъмно полирано дърво, дискретно осветление. Потенциалният му клиент господин Арнолд Конъби го чакаше в сепарето. Конъби бе със слабо лице и изглеждаше крехък човек. Затова Бакстър пое внимателно ръката му. След като успя да напъха едрото си тяло в облицованото с червена кожа сепаре, Бакстър поиска водка с много сухо мартини, понеже обикновено в такива места хората си поръчваха това. Конъби го засрами като си поиска чиста „Маргарита“.

Това бе първият клиент на Бакстър от близо месец насам и той бе решил да не го изпуска. Дъхът му миришеше на свежест и бе напудрил тежката си челюст с талк. Възтесният му кариран костюм бе току-що изгладен и прикриваше доста добре шкембето, а черните полицейски обувки направо блестяха. „Изглеждаш добре, бибчо.“ Но бе забравил да изчисти ноктите си и сега забеляза черните полумесеци под тях. Искаше му се да ги скрие под масата, но пък така нямаше да може да пуши.

Конъби обаче никак не се интересуваше от ръцете му. Той си имаше проблем и затова бе уредил тази среща с Бакстър — частен детектив, който се бе записал в Жълтите страници под името „Акме — разузнавателни услуги“.

— Някой ме краде — казваше Конъби. — Но не знам кой.

— Запознайте ме с подробностите — предложи Бакстър. Гласът му бе дълбок и леко прегракнал, точно какъвто трябва да бъде гласът на един частен детектив.

— Магазинът ми се намира наблизко, в южната част на алеята „Камдин“ — каза Конъби. — Името му е „Играчки Конъби за деца от всяка възраст“. Започнах да добивам и международна известност.

— Така е — отвърна Бакстър, макар никога да не бе чувал за дрънкалките на Конъби.

— Неприятностите започнаха преди две седмици — продължи Конъби. — Тъкмо бях завършил един експериментален модел на кукла. Най-модерното нещо от този вид в света. Прототипът използва нова оптическа система за включване и синтетична протеинова памет с хиляди пъти по-висока плътност от познатата досега. Още първата нощ след излагането ѝ в магазина, тя бе открадната. Също така бяха

взети различни инструменти и известно количество скъпоценни метали. Оттогава, почти всяка нощ стават кражби.

— Няма ли начин да се предотвратят?

— Ключалките не са разбивани. И крадецът като че винаги знае когато имаме нещо, което си заслужава да бъде откраднато.

Бакстър изръмжа, а Конъби продължи:

— Прилича на вътрешна работа. Но не мога да повярвам. Имам само четирима служители. Последният е при мен от шест години насам. И аз им имам пълно доверие.

— Тогава трябва сам да се крадете — намигна му Бакстър. — Защото *все някой* краде.

Конъби се напрегна и изгледа странно Бакстър, но после се засмя.

— Почти ми се иска да съм аз — каза той. — Моите служители са ми и приятели.

— По дяволите — изръмжа Бакстър. — Всеки може да окраде шефа си, ако мисли, че няма да бъде заловен.

Конъби отново го изгледа странно и Бакстър разбра, че не разговаря достатъчно учтиво и може да загуби сигурните седемдесет и пет долара. Той се насили да остане спокоен и да изрече с дълбок, компетентен и сериозен тон:

— Бих могъл лично да се скрия в магазина ви тази нощ, господин Конъби. Така ще се отървете от тази неприятност веднъж завинаги.

— Да — отвърна Конъби. — *Наистина* е неприятност. Не толкова заради загубите, колкото... — Той не довърши фразата. — Днес получих доставка златен, филигран от Германия, който струва осем хиляди долара. Донесъл съм ви резервния ключ.

Бакстър се качи на автобуса към площада на кметството. Имаше на разположение три часа преди да се затвори в магазина на Конъби. Беше изкушен да му поиска аванс, но реши да не рискува. Не е хубаво да изглеждаш беден пред клиента, пък и тази работа можеше да постави ново начало за него.

Надолу по улицата той забеляза Стреч Джонс, подпрян на един стълб на пресечката на „Фотнейн“ и „Клинтън“. Стреч бе висок, слаб

негър, облечен в бял ленен костюм, бели мокасини и тъмен „Стетсън“.

— Хей, момче — повика го Стреч.

— Здравсти — мрачно отвърна Бакстър.

— Намери ли онова нещо за шефа?

— Казал съм на Дайни, че ще го имам в понеделник.

— Той пък ми каза, че трябва да ти напомня, щото не иска да забравиш.

— Ще го имам в понеделник — отвърна Бакстър и отмина. Ставаше дума за едни скапани сто долара, които дължеше на Дайни Уелъс, шефът на Стреч. Бакстър мразеше да му се напомня за това, особено от това нахално черно копеле със сладоледен костюм. Но нямаше какво да се прави.

В магазина за напитки на „Клинтън“ той си поръча бутилка от една пинта „Хайг и Хайг“, за да отпразнува новата си работа, а Тери Търнър — продавачът, има нахалството да каже:

— Такова де, Чарли, не мога повече да правя това.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Бакстър.

— Не съм виновен — отговори Търнър. — Знаеш, че само работя тук. Госпожа Чедник е... Тя каза да не ти давам повече на вересия.

— Удръж от тук — каза Бакстър и подаде последната си двадесетачка.

Търнър звънна с касовия апарат.

— Обаче листа ти... — каза той.

— Ще го оправя лично с госпожа Чедник. Така й кажи.

— Добре бе, Чарли — отвърна Търнър, докато му връщаше рестото. — Обаче ще си имаш неприятности.

Те се погледнаха. Бакстър знаеше, че Търнър държи част от собствеността на „Клинтън“ и че госпожа Чедник е решила да го изпъди, докато не си плати дълга. А пък Търнър знаеше, че той знае това. Копеле!

Следващата му спирка бе обзаведената дупка, която наричаше „дом“, намираща се на продължението на улица „Речна“. Бакстър изкачи стълбите към здрачния блясък на хола си. В ъгъла просветваше екрана на малък черно-бял телевизор. Бетси беше в спалнята и си събираше багажа. Едното ѝ око бе яко насинено.

— И къде, по дяволите, мислиш да ходиш? — попита Бакстър.

— При брат ми.

— Забрави — каза Бакстър. — Беше просто скарване.

Тя продължи да си събира багажа.

— Ще стоиш тук — повиши тон Бакстър. Той я бутна встрани и затършува из куфара. Измъкна ониксовите си копчета за ръкавели, златната си щипка за вратовръзка, спестовната си книжка. Проклет да е, ако тя не е отмъкнала и 38-калибровия му „Смит и Уесън“.

— Е, сега наистина ще си го получиш — каза ѝ той.

Тя го изгледа спокойно.

— Чарли, предупреждавам те, ако не искаш неприятности, да не си позволяваш повече да ме докосваш.

Бакстър пристъпи към нея — едър и впечатляващ в новоизгладения си костюм. Но внезапно си спомни, че брат ѝ Амос работи в съда. Дали Бетси няма да му се оплаче?

Не можеше да рискува да разбере, въпреки че тя го ядосваше повече, отколкото може да понесе човек.

Точно в този момент на вратата рязко се звънна три пъти. Така звънеше Макгърти. А днес Бакстър бе заложил десет долара при него. Той отвори вратата, но не беше Макгърти, а една дребна китайка, предлагаща някаква религиозна литература. Тя не млъкна дори и след като той любезно ѝ каза да си ходи, и Бакстър внезапно се изпълни от желание да я ритне надолу по стълбите заедно с чантата писания.

В този момент Бетси се промъкна покрай него. Тя бе успяла да затвори куфара и всичко стана толкова бързо, че Бакстър не можа да реагира. Накрая се отърва от китайката и си наля чаша уиски. После си спомни спестовната книжка и се огледа, но тази проклета Бетси бе отмъкнала всичко, включително и златната щипка за вратовръзка. „Смит и Уесън“-а му беше още върху леглото под едно сгънато одеяло, така че той го пхна в джоба на самото и си наля още една чаша.

Той хапна един сандвич в „Шамрок“, пийна една бира и уиски в „Бялата роза“ и стигна в магазина на алеята „Камдън“ тъкмо преди да затворят. Настаниха го в едно кресло в приемната, поднесоха му кафе и той остана да наблюдава как Конъби и служителите му си тръгват в

седем и тридесет. Остана на мястото си около половин час, след което влезе в магазина.

Вътре бе тъмно и Бакстър остана напълно неподвижен известно време, докато се изпълни с усещане за пространството. Чуваше да цъкат доста часовници, имаше някакво писукане като от щурци и други звуци, които не можеше да идентифицира. Остана заслушан известно време, след което измъкна джобното си фенерче и се огледа.

Светлината разкри интересни подробности. Един модел на самолет „Спад“ с двойни триметрови криле, висящ от тавана и наклонен като за атака, един огромен пластмасов брѐмбар почти под краката му, един танк модел „Центурион“ дълъг почти метър и половина. Той стоеше в тъмнината сред неподвижните играчки, а зад тях можеше да различи сенките на големи кукли, напълнени със слама животни, а встрани — една мълчалива джунгла, изработена от тънък, блестящ метал.

Беше доста страховито местенце, но Бакстър не бе човек, който лесно се плаши. Той се приготви за една дълга нощ. Намери купчина възглавници, подреди ги, откри пепелник, съблече си сакото и се излегна. После седна, измъкна обвития в целофан сандвич от единия си джоб и бира от другия. Запали си цигара, излегна се отново и започна да дъвче, да отпива от бирата и да си пуши, на фона на доста тихите звуци, които не можеше да различи. Един от многото часовници започна да отброява часа, след него се включиха и останалите, и звъняха доста дълго време.

Той се изправи рязко в седнало положение. Разбра, че е задрямал. Всичко изглеждаше съвсем същото. Никой не би могъл да отключи вратата и да се промъкне покрай него, но все пак като да имаше повече светлина в помещението.

Включи се едно бледо фенерче и той чу някаква тиха, съвсем тиха музика на орган, идеща като че ли от много далеч. Бакстър се почеса по носа и се изправи. До лявото му рамо нещо помръдна и той завъртя фенера си нататък. Беше кукла в човешки ръст, изобразяваща Дългия Джон Силвър. Бакстър се позасмя несигурно.

Запалиха се още лампички и фенерчето му освети една група, представляваща три големи кукли, седнали до маса в ъгъла на

помещението. Куклата-татко пушеше лула и издухваше облаци истински дим, куклата-майка плетеше шал, а куклата-дете лазеше по пода и гукаше.

После група кукли затанцува пред него. Имаше малки обущари, балерини и един миниатюрен лъв, който ръмжеше и разтърсваше гривата си. Металната джунгла оживя и огромните метални орхидеи започнаха да разтварят и затварят цветовете си. Имаше катеричка със златни очички, която чупеше сребърни лешници. Музиката от органа се носеше силна и приятна. Пухкави бели гълъби накацах по рамената на Бакстър, а едно еленче с блестящи очи близна ръката му. Играчките танцуваха наоколо му и Бакстър за миг се почувства обхванат от прекрасния и изгубен свят на детството си.

Внезапно чу женски смях.

— Кой е? — извика той.

Тя пристъпи напред, следвана от сребриста светлина. Беше Дороти от Оз, беше Снежанка, Гретел, беше Елена от Троя, Рапупцел. Бе с прекрасно тяло, висока почти един и шестдесет, с красиви руси къдри, обхващащи лице на елфа. Стройната ѝ фигура бе облечена в свободно падаща бяла рокля, стегната в кръста с червена панделка.

— Ти си онази, изчезналата кукла! — възкликна Бакстър.

— Значи знаеш — отвърна тя. — Искаше ми се да имам още малко време, за да направя всички кукли така, че да могат да се движат. Но това няма значение.

Бакстър беше зяпнал и не можеше да промълви дума.

— В нощта, когато Конъби ме сглоби, аз установих, че съм надарена с живот — каза тя. — Бях нещо повече от автомат. Аз живеях, мислех, желях. Но не бях пълноценна. Затова се скрих във вентилационната шахта и започнах да крада материали, за да мога да стана това, което съм сега и да построя този свят на чудесата за моя създател. Мислиш ли, че той ще се гордее с мен?

— Ти си красива — най-после успя да промълви нещо Бакстър.

— Но мислиш ли, че господин Конъби ще ме хареса?

— Забрави за Конъби — каза Бакстър.

— Какво искаш да кажеш?

— Лудост е, но аз вече не мога да живея без теб — заяви Бакстър. — Ще се махнем отгук, ще се оправим някак. Ще те направя щастлива, милинката ми. Кълна ти се!

— Никога — каза тя. — Конъби ме създаде и аз принадлежа нему.

— Идваш с мен — заяви Бакстър.

Той я сграбчи за ръката, но тя се дръпна. Той я привлече към себе си, но тя успя да се измъкне от него.

— Да те вземат дяволите! — изкрещя тон. — Ела тук!

Танкът се задейства. Насочи се бавно и тежко към него. Бакстър изстреля два куршума и го преобърна. С края на окото си забеляза, че самолетът пикира към него и стреля във въздуха. Залепи го за стената като гигантско насекомо. Един полк от малки механични войници стреля с корковите си патрони към него, но той ги изрита от пътя си. Дългият Джон Силвър се хвърли към него и камата му го удари по ребрата. Но тя беше гумена. Бакстър отхвърли пирата и притисна куклата в ъгъла между Пънч и Джуди.

— Моля те, не ме наранявай — каза тя.

— Ела с мен! — настоя той.

Тя поклати глава и се опита да му се изплъзне. Той я сграбчи за русите къдрици. Тя падна и той усети как главата ѝ се завъртя в пълен, невъзможен кръг, така че тялото ѝ се отдалечи от него, докато красивите ѝ сини очи го гледаха в лицето.

— Никога! — заяви тя.

В миг на ярост и злоба Бакстър дръпна главата ѝ. Тя остана в ръцете му. В отвора на врата можеха да се видят проблясващи стъкълца сред някаква сивкава схема.

Куклите майка, татко и дете се спряха на място. Дългият Джон Силвър падна, сините очи на куклата примигнаха три пъти, а после тя умря.

Всички останали играчки останаха неподвижни. Органът замлъкна, светлините загаснаха, а цветята на джунглата изпопадаха на пода. В тъмнината един хлипащ пълен мъж бе коленичил до обезобразената кукла и се чудеше какво ще каже на Конъби на сутринта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.